

KŘESLO PRO HOSTA

MANŽELÉ ROZSYPALOVI

Letos oslaví 50 let společného života. Recept na fungování šťastného manželství spatřují v každodenním odpouštění a přijímání toho druhého takového, jaký je. Jejich život je naplněn pomocí druhým a

radostí z každého okamžiku. Řeč je o manželích Rozsypalových z Velkých Losin.

Povězte nám oba dva něco o Vašich původních rodinách a o tom, jak jste se seznámili.

Pan Rozsypal

Narodil jsem v roce 1939 ve Vlkoši u Přerova, předchozím působišti P. Slawomira ☺. Pocházel jsem z věřící rodiny. Bylo nás pět dětí, já jsem byl druhý nejstarší. Moji rodiče pracovali v zemědělství, a tak jsem často pomáhal, s čím bylo potřeba. Po základní škole, kterou jsem absolvoval ve Vlkoši a v Přerově, jsem zůstal v hospodářství i nadále. Po roce 1948 museli všichni

soukromí zemědělci postupně přejít do Jednotného zemědělského družstva. V souvislosti s tím bylo ve Vlkoši pět lidí zavřeno, protože s jeho založením nesouhlasili. Mezi nimi byl i můj otec, který protestoval i proti zrušení náboženství, do kterého jsme jako malí chodili. Byl zavřen na dva měsíce v uranových dolech v Jáchymově. O těchto událostech s námi nikdy moc nemluvil. Já jsem musel jít pracovat do JZD, stavěli jsme zde velký kravín. Za rok práce jsem si vydělal 150 Kč. Poté jsem narukoval na dva roky na vojnu do Luštěnic u Mladé Boleslavi. Po návratu z vojny jsem nikde nepracoval. Až po roce jsem sehnal místo u pozemních staveb, kde jsem nakonec skončil jako řidič a pracoval zde celých 15 let. Tak jsem se dostal pracovně do různých měst, i do Šumperka. To bylo pro mě osudové, protože v tehdejší vyhlášené restauraci Koruna, kam jsme chodili na oběd, jsem se seznámil se svou budoucí ženou. Pracovala tady v kanceláři, ale musela sem tam pomáhat i s roznáškou. A tak jsme si padli do oka. Svatbu jsme měli v Šumperku, v kostele svatého Jana Křtitele. Když jsme se vzali, neměli jsme kde bydlet. A tak jsme postavili svépomocí pětipodlažní dům v Přerově, ve kterém bylo 24 bytů. My jsme zde obývali jeden a půl pokojový byt. Zde jsme bydleli tři roky. Ale když zemřel manželčin bratr, který žil s manželčinými rodiči, nastěhovali jsme se za nimi do Velkých Losin, aby tam nebyli sami. To jsme měli už tři děti. Čtvrté se nám narodilo v Losinách

Paní Rozsypalová

Já jsem se narodila v roce 1936 v Rokytnici u Slavičína. Ze Slavičína pro změnu pochází otec Milan. Byli jsme rovněž věřící rodina, já jsem se narodila jako nejmladší z pěti dětí. Do školy jsem v letech 1940 - 1945 chodila v Rokytnici. Po válce dostal tatínek nabídku, jako legionář z první světové války, aby se odstěhoval do pohraničí, kde probíhalo osidlování po Němcích. A tak jsme se ocitli ve Velkých Losinách. Zde jsem dochodila základní školu. V té době byla maminka velice vážně nemocná, a tak jsem se musela starat jak o ni, tak o celou rodinu. Nějaké studium nepřípadalo v úvahu. Až se maminka uzdravila, začala jsem pracovat. Vystřídala jsem mnoho zaměstnání, převážně v administrativě v Losinách, Zábřehu či Šumperku.

Jak manžel zmínil, měli jsme spolu 4 děti. Jak bylo řečeno, zpočátku jsme bydleli v Přerově. Zde se nám narodily tři děti – Ludmila, Jana a Pavel. Nejmladší Maruška se narodila už v Losinách. Kdybych ale měla být úplně přesná, všechny čtyři děti se narodily vlastně v porodnici v Zábřehu. Zábřežská porodnice byla tehdy vyhlášená a já v ní měla velkou důvěru, a tak mi nebylo zatěžko přijet do ní až z Přerova či Losin☺. Dnes máme už 7 vnoučat, a dokonce jedno pravnouče.

Po mateřské dovolené jsem pracovala dlouhodobě na losinském zámku jako uklízečka. Protože maminka znovu

velice těžce onemocněla, starala jsem se o ni. Po její smrti jsem dostala, dá se říct, netradiční pracovní nabídku - do kompresorovny na přehradu na Dlouhé Stráně. Nejprve jsem musela složit v Příbrami složité psychotesty. Ty dopadly dobře, a já mohla nastoupit do práce. Vozila jsem pracovníky z horní do dolní nádrže. Bylo to náročné na psychiku - vlastně jsem velkou část pracovní doby strávila jako strojník těžního stroje. Ale práce mě bavila, a i když z počátku byli chlapi překvapeni, že takovou práci dělá žena, zvykli si na mě a měli mě rádi. Když jsem měla odejít do důchodu, uspořádali mi velkou rozlučku a dali mi jako upomínku veršované přání s jejich podpisy. Vzpomínali jsme na všechna léta, která jsme společně prožili. Ve zmíněném přání neopomněli ani vzpomenout na různá „dobrodružství“, např. jak celou strojovnu zasypal sníh, a já tam zůstala uvězněná, dokud mě neodházeli☺. Ale i v důchodovém věku jsem byla činná. Pracovala jsem v hotelu Diana v kuchyni, jako poštovní doručovatelka v Losinách či při sázení stromků.

Slyšela jsem, že jste byli velmi činnorodí i ve farnosti a samozřejmě i doma...

Pan Rozsypal

Kolem kostela bylo - a je - stále moc práce. Já jsem se staral nejvíc o venkovní údržbu - sekal jsem trávu kolem kostela, na farní zahradě či kolem fary, opravoval jsem vše, co bylo potřeba, jednu dobu jsem dělal dokonce kostelníka - chodil jsem zvonit. Pomáhal jsem kácet velký strom za kostelem, aby se to tam prosvětlo. Dělal jsem i drobné úpravy v kostele, např. zábradlíčko u oltáře (teď je už nové, jiné). Nyní už moc pomáhat nemohu - měl jsem mozkovou mrtvici, a tak se musím držet.

Paní Rozsypalová

Já jsem také často pomáhala manželovi s údržbou či sekáním trávy. Také chodím pravidelně uklízet do kostela Už od 15 let zpívám v losinském kostelním sboru. Tehdy ho ještě řídil pan Miloš, jenž hrával i na varhany. Zpívali jsme o Vánocích, Velikonocích i na Boží Tělo, kdy jsme chodili v průvodu po celých Losinách. Tehdy zde byly různé malé oltářičky, u kterých se průvod zastavoval. Zpívali jsme i při svatbách či pohřbech. Dá se říct, že na hřbitově znám téměř každé místo☺. V kostele zpívám dodnes, ale je nás málo. Doprovázíme už jen pohřby a některé sváteční bohoslužby. Také někdy - s velkou trémou - čítávám čtení.

Pan Rozsypal

I doma jsem byl stále činný. Máme domek, ve kterém žijeme se synem a jeho rodinou. Takže je stále co doma dělat. Chováme králíky, pěstujeme zeleninu (cibule, česnek aj.), rovněž se musí sekat tráva. Po nemoci už nemám tolik sil, ale stále se snažím☺. Doma relaxuji četbou. Teď mám rozečtený cestopis od Zikmunda a Hanzelky. Dříve jsem rád chodil na různé výšlapy, byl jsem dvakrát dokonce i na pouti v Czenstochowe, kterou ještě ve Vlkoši u Přerova organizoval otec Slávek.

Paní Rozsypalová

Také - téměř každý rok - jezdíme spolu na dovolenou. Nejraději jezdíme do Chorvatska. Moře oba milujeme. Minulý rok jsme byli v Crkvenici. Tam jsme byli už vícekrát. Snažíme se žít aktivně. Doma - jak manžel říkal, je stále co dělat; manželovi ráda pomáhám na zahrádce, je tam práce dost pro oba.

S chozením do kostela je spojena víra. Co pro vás znamená?

Pan Rozsypal

Víra je pro nás velkou oporou v každodenním životě. Pomáhá v okamžicích, kdy si člověk neví rady. Ví, že tady není sám. I když jsme ve světě, víme, že je tady Bůh a Jeho příslib věčného života. Nedá se to pojmenovat ani více rozvést.

Paní Rozsypalová

Dříve jsme nechodili ke svátostem. Nyní chodíme a velice nás to povzbuzuje a obohacuje.

